

Decisiones Sacramentales, Theologicæ, Canonicæ, & Legales

In Quibus Tota materia Sacramentorum, Theologiæ Moralis, Juris Canonici, & Quæstiones plurimæ Juris Civilis explicantur, dilucidantur, & traduntur, Eruditionibus, Historiis, & Exemplis adornatæ ; Opus Episcopis, Vicariis, Parochis, Confessariis, aliisque Studiosis utile, ac jucundum In Libris novem ...

De Sacramentis In Genere Ac De Sacramentalibus Nec Non De Sacramentis Baptismi, Confirmationis, atque Extremæ Unctionis Decisiones

Chiericato, Giovanni Maria

Augustæ Vindelicorum, 1730

Decisio II. Argumentum. Agitur de nullitate, & invaliditate Sacramentorum, quæ laicus fingens se Sacerdotem administravit. Quod & qualia peccata ipse commiserit? Et quibus pœnis sit ipse plectendus? ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94638](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94638)

monstrativum, ut ramus ante tabernam. Et *Prognosticum*, ut Iris indicans pluviam futuram. Sacramentum est signum Rememorativum passionis Dominice, Demonstrativum gratiæ sanctificantis animas fidelium, & Prognosticum futuræ gloriæ. Dicitur in definitione *signum sensibile*, quia constituta sunt Sacramenta in rebus, quæ cadunt sub sensui. Dicitur: *Spiritualis anima sanctificationis*; id est, donorum spiritualium, virtutum, & gratiæ, quæ infunduntur in animam suscipientium Sacramenta; & cum sint spiritualia, & imperceptibilia; demonstrantur per illa signa sensibilia. Dicitur: *Ad cultum veri Dei*, quia non solum Sacramenta sunt medicinæ spirituales animarum à Christo Redemptore preparatæ; sed etiam ritus, & caeremoniæ sacræ ab eodem tanquam Magistro nobis propositæ, quibus Deum veneramur. Tandem dicitur: *A Christo Domino institutum*; quia Sacramentorum novæ legis auctor est Christus Dominus; & in hoc differunt à Sacramentis legis veteris, tum quia illa non fuerunt à Christo instituta, tum etiam, quia non efficiebant gratiam, prout efficiunt Sacramenta nostra. Concil. Trident. sess. 17. cap. 6. de Sacram. Adden. ad Tolet. d. lib. 2. cap. 15. ubi DD.

6 Quod si quæramus, quot sint Sacramenta? Neminem latet, ea esse septem, prout de fide statutum est in Concilio Florentino in Decreto de Sacram. & in Concilio Tridentino sess. 7. can. 1. de Sacramentis. Sunt autem Baptismus; de quo Jo. 3. 5. *Nisi quis renatus fuerit ex aqua, & Spiritu Sancto, non potest introire in regnum Dei.* Et Matth. 28. 19. *Euntes ergo docete omnes gentes, baptizantes eos, in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti.* Confirmatio, de qua Act. 8. 17. *Tunc imponebant manus super illos, & accipiebant Spiritum Sanctum.* Et Act. 19. 6. *Et cum imposuisset illis manus Paulus, venit Spiritus Sanctus super eos.* Eucharistia, de qua Matth. 26. 26. *Accipite, & comedite. Hoc est corpus meum.* Et Bibite ex hoc omnes. *Hic est enim sanguis meus novi testamenti.* Pœnitentia, de qua Jo. 20. 23. *Accipite Spiritum Sanctum; quorum remiseritis peccata, remittuntur eis; & quorum retinueritis, retenta sunt.* Extrema Unctio, de qua Jacob 5. 14. *Infirmatur quis in vobis? inducat Presbyteros Ecclesie, & orent super eum; ungentes eum oleo in nomine Domini.* Ordo sacer, de quo Luc. 22. 19. *Et accepto pane gratias egit, & fregit, & dedit eis, dicens: Hoc est corpus meum, quod pro vobis datur; hoc facite in meam commemorationem.* Et Matrimonium, de quo Ephes. 5. 31. *Propter hoc relinquet homo patrem, & matrem suam, & adheret uxori suæ, & erunt duo in carne una; Sacramentum hoc magnum est; Ego autem dico, in Christo & in Ecclesia.* Qui septenarius numerus congruit humanæ vitæ per analogiam; nam per Baptismum spiritualiter nascimur; per Confirmationem solidamur, & augemur; per Eucharistiam nutrimur; per Pœnitentiam recuperamus sanitatem peccatis amissam; per Unctionem extremam abstergimur à reliquiis peccatorum, quibus anima debilitabatur. Per Ordinem potestatem regendi populum fidelem in spiritualibus accipimus; & per Matrimonium Ecclesiam propagamus. Card. Tolet. d. lib. 2. cap. 17. & Coton. Controvers. celebr. lib. 2. cap. 1. num. 10.

7 Horum autem Sacramentorum quedam dicuntur Mortuorum, nempe Baptismus, & Pœnitentia; quia dantur mortuis spiritualiter per peccatum originale, & actuale: alia Vivorum, id est, reliqua, quæ solis vivis membris Christi, & existentibus in statu gratiæ conferuntur. Quamvis ignorantem se maculatum esse peccato mortali, & accipientem Sacramentum

aliquod vivorum absque contritione, obtinere primam gratiam, & remissionem mortalis culpæ ex S. Thomæ auctoritate, & aliorum gravium Doctorum, tenent Georg. Gobat. in Experiment. Theolog. tract. 1. n. 12. Diana part. 5. tract. 13. resol. 21. Quæ in Coordinato est tom. 1. tract. 1. resol. 23. Gonet in Clypeo Theolog. Thomist. tom. 5. tract. 1. de Gratia Sacramentali disp. 3. §. 5. num. 181. ubi respondet Cardinali de Lugo contrarium sentienti. Et doctissime Eminentiss. Card. de Lauræa d. tom. 1. disput. 8. art. 12. à num. 188. & seq. ubi supradictam opinionem amplectitur, eamque fortissimis roborat argumentis, & Lugonis purpurati lucidius solvit motiva.

Tandem alia Sacramenta sunt initerabilia, scilicet Baptismus, Confirmatio, & Ordo; nam imprimunt characterem; cætera verò possunt iterari. Item Baptismus est necessarius ad salutem omnibus omnino hominibus. Pœnitentia omnibus, & solis reis peccati mortalis, contracti post Baptismum. Eucharistia omnibus adultis. Confirmatio autem, & Extrema Unctio non est sub gravi præcepto. Ad Ordinem suscipiendum nullus homo obligatur, nisi ratione suscepti beneficii; neque ad Matrimonium ineundum, nisi qui voto castitatis liber nequit servare castitatem. Gobat d. tract. 1. num. 19. 20.

Tandem, si quis petat, Sacramenta ex quibus consistunt? Respondetur, Sacramenta constare ex Materia, ex Forma, & ex Intentione tum ministrantis, tum suscipientis, ut ex Concil. Florent. in decreto Sacramentorum. Porro materia est duplex, remota, ut aqua in Baptismo, oleum in Confirmatione. Proxima, id est, ipsius materiæ usus, & applicatio, de qua agitur in singulis Sacramentis singillatim. Item forma, nempe Verba, quibus conficitur Sacramentum; debent exprimi moraliter simul, eum applicatur materia; excepta Pœnitentia, in qua post completam materiam, id est, omnium peccatorum accusationem, adhibetur forma. Gobat d. tract. 1. num. 22. & seqq. Cardin. Tolet. d. lib. 2. cap. 16. Laym. lib. 5. tract. 1. cap. 4. num. 2. Cotonius d. lib. 2. contr. 1. cap. 1. num. 16. & Eminentiss. Card. de Lauræa, abundanti, & erudito calamo, d. tom. 1. disp. 2. per totam.

DECISIO II.

ARGUMENTUM.

Agitur de nullitate, & invaliditate Sacramentorum, quæ laicus fingens se Sacerdotem administravit. Quot, & qualia peccata ipse commiserit? Et quibus pœnis sit ipse plectendus? Quid agere debeant illi, qui ab eodem Sacramenta susceperunt?

SUMMARIUM.

- 1 Laicus administrans Sacramenta quot peccata committat?
- 2 Et quarum specierum sint dicta peccata?
- 3 Quas penas incurrat?
- 4 Sacramenta à Laico quid agere debeant?
- 5 Laico an confitenda peccata, si deficiat Sacerdos?
- 6 Maria Regina Scotie se ipsam communicavit.
- 7 Error communis quando det jurisdictionem.

Famulus Parochi, Hero absente, indutus veste talari (quamvis laicus) solemniter baptizavit, confessiones audivit, & absolutionem Sacramentalem dedit; Eucharistiam, ac Extremam Unctionem administravit; & Matrimonio Parochianorum heri sui adfuit: quippe credebatur ab omnibus Sacerdos, & Capellanus Curatus. Queritur, Quot,

Quot, & qua peccata dictus famulus commiserit? Quas penas incurrit? Et quid Hero Parocho sit faciendum?

Pro resolutione advertendum; Quatuor esse in hoc casu Quæsitæ, singillatim resolvenda.

Primum. Quot peccata commiserit famulus iste laicus, qui supradicta Sacramenta præsumpsit administrare? & ad hoc respondetur; tot peccata commississe, quot Sacramenta administravit, vel administrare tentavit; siquidem tractare indignè Sacramenta, vel ea administrare sine legitima facultate, lethale peccatum est. Bonac. de Sacram. in gen. disp. 1. q. 3. punct. 2. §. 1. n. 15. Reginald. lib. 26. cap. 8. n. 53. Emin. Card. de Lugo de Sacram. in gen. disp. 8. n. 150. ubi loquitur de Ministro non consecrato. Et Emin. Card. de Lauræa d. tom. 1. disp. 10. art. 4. per totum.

Secundum. Quæ sint, seu cuius qualitatibus peccata istius famuli? Et ad hoc responsum fuit; esse peccata tum Sacrilegii, tum Hæreseos. Sacrilegii, quia sacrilegè peccat, qui indignè tractat, vel tractare intendit Sacramenta. Layman. lib. 4. tract. 10. cap. 7. num. 13. Reginald. d. lib. 26. c. 8. num. 53. Cottonius lib. 2. cap. 1. num. 46. Hæreseos, quia contra fidem est asserere, etiam laicos posse omnia Sacramenta administrare, & ita asserentes tanquam hæretici anathemate feriuntur à Concil. Trid. sess. 7. de Sacram. in gen. Can. 10. & sess. 14. Can. 6. Ideoque laici Sacramenta administrantes in Sancto officio Inquisitionis coguntur abjurare de vehementi. Salelles de S. Inquisit. lib. 4. cap. 4. Regul. 34.6. num. 163. Chartar. in decis. Criminal. decis. 13. num. 10.

Tertium. Quæ penas incurrit prædictus famulus? Et ad hoc pariter respondetur, incurrisse, 1. Penam irregularitatis ex cap. 1. de Clerico non ord. minist. quod habet locum etiam in laico Sacramenta ministrante ex probabiliori Doctorum sententia. Diana par. 4. tract. 2. resol. 56. quæ in Coordinato est tom. 5. tract. 5. resol. 25. Bordon. tom. 1. de sacro Tribunali cap. 22. q. 20. num. 35. Thesaur. de Penis Ecclesiasticis par. 2. Verb. Baptismus cap. 3. Sylvest. in Verb. Irregularitas post n. 14. Ugolin. de Irregularit. cap. 37. & Chartar. decis. 14. ubi concordantes allegat. 2. Penam excommunicationis, quia cum peccaverit contra fidem, & sit suspectus vehementer de hæresi, ac tanquam hæreticus debeat abjurare de vehementi; innodatus remansit etiam excommunicatione; nam omnis hæreticus est excommunicatus. Cap. Excommunicamus. 1. & 2. de Heret. & cap. Ad abolend. in princ. eod. tit. Chart. d. decis. 14. n. 3. ubi notat, semper vidisse in foro Archiepiscopali, & in Sanctæ Inquisitionis Tribunali Mediolani, reos de hæresi vehementer suspectos, qui hæresim de vehementi abjurare coguntur, etiam absolvi ab excommunicatione. 3. Famulum prædictum esse reum mortis, quia laici administrantes Sacramenta, & præcipuè Millam celebrantes, & Sacramentales confessiones audientes, atque à peccatis absolventes, traduntur brachio seculari, ut ultimo supplicio afficiantur. Carena de S. Officio part. 2. tit. 11. §. 7. Salelles lib. 5. cap. 5. reg. 395. num. 392. Chartar. d. decis. 13. num. 9. & decis. 15. num. 3. & Bordon. d. tom. 1. cap. 22. quæst. 18. Nisi eos excuset vel levitas mentis aut actus non completus, aut minoritas ætatis, anorum scilicet viginti; vel spontanea comparitio coram Inquisitore, cum humiliter, ac fideli confessione horum facinororum, antequam nulla denunciatio, vel indicia haberentur in Sacro Tribunali; in his enim casibus mitius procedendo, vel tales rei puniuntur pena extraordinaria carceris, fustigationis, vel exilii, aut penitentis salutaribus tantum, ut de quodam Regulari, qui non ordinatus celebraverat Millam, & confes-

Doct. Clericali Tom. I. Liber I.

siones audiverat decem continuis annis, & tandem spontè comparuit in Tribunali S. Officii Mediolani, suis temporibus refert Chartar. d. decis. 13. 14. & 15.

Quartum tandem Quæsitum in hoc casu est, Quid Hero Parocho sit faciendum? Et ad hoc communi calamo responsum fuit, notificare debere, omnibus, qui receperunt Sacramenta ab illo iniquo famulo, ut accedant iterum ea ab ipso Parocho recepturi. Nam, quoad Baptismata, caeremoniæ sacræ, benedictiones, & unctiones nulliter, & invalide factæ fuerunt, ea ratione, quia à solo Sacerdote fieri valide possunt. Layman. lib. 5. de Sacram. ord. tract. 9. cap. 13. num. 7. & sequentibus. & Thesaur. de penis Eccl. d. p. 2. Verb. Baptismus cap. 3. Vers. Nota quod. Substantia verò baptismatum, consistens in ablutione cum aqua lustrali, forma debita, & intentione recta, quamvis vigeat, etsi à ministro laico, facinoroso procedat; tamen quia de ejus recta intentione, & formæ integra prolatione justè est dubitandum; tutius est, baptismata à Parocho sub conditione reiterari; non enim est admittenda illa propositio, defectus materiæ, formæ, aut intentionis ministri in baptisinate suppleri à Summo Sacerdote Christo Domino, ut contra Sylvestr. & Amadeum Guinemium notat Gobat de Sacram. Theol. tract. 1. num. 96. Quo verò ad confessiones auditas, & absolutionem sacramentalem datam ab ipso laico famulo, certum est nullius valoris fuisse; siquidem fides docet, solum verum Sacerdotem esse idoneum ministrum Sacramenti Pœnitentiæ. Concil. Trident. d. sess. 14. de Sac. Pœnit. Can. 10. ideoque nullum extat præceptum, quo quis non habens copiam confessorii teneatur aperire laico peccata sua. Gobat de Confess. tract. 7. num. 17. & 18. ubi advertit, textum in cap. 1. de Pœnit. dist. 6. dicentem: Tanta vis confessionis est, ut, si deest Sacerdos, confiteatur proximo, vel esse intelligendum de consilio, ad meritum humilitatis eliciendum, vel tanquam fœditium ultra columnas Herculis esse rejiciendum, & ideo ibidem num. 21. refutat factum Henrici Regis Angliæ anno Christi 1415. militantis in Gallia, qui iussit exercitui suo, ut quilibet alter alteri confiteretur peccata sua, & pusillum terræ alter alteri loco communionis porrigeret, ad Dei auxilium impetrandum in illo bello, ut scripsit Aeneas Sylvius, postea Pius Papa Secundus, relatus à Nauclero in sua Chronol. gener. 48. ad annum Christi 1415. & à me in meis Decisionibus de Pœnitentia decis. 18. num. 7. Quandoquidem neque expedit, ut quis laico dicat sua peccata, ob periculum diffamationis, & non observantiæ sigilli. Reginald. l. 1. cap. 1. num. 8. Gobat tract. 7. num. 19. Quoad Eucharistiæ administrationem, quamvis de præterito nullum sit remedium, fuit tamen sacrilega, ex eo, quod solus Sacerdos est ejus Minister. Conc. Trid. sess. 13. de Euch. cap. 8. D. Thom. part. 3. quæst. 82. art. 1. & 3. in corp. Anton. Volpi in Resol. Mor. Verb. Eucharistia resol. 59. num. 1. qui num. 4. & 5. excipit, nisi ex Privilegio Apostolico aliter fuisset concessum, ut de Maria Regina Scotiæ, quæ martyrium subitura, prius Sacramentum, quod apud se habebat, propriis manibus sumpsit. Et idem dicendum de Extrema Unctione, quæ invalide fuit collata à dicto famulo laico; nam minister hujus Sacramenti est solus Sacerdos. Concil. Trid. sess. 14. de Extr. Unct. c. 3. Cardin. Tolet. lib. 7. cap. 2. num. 1. Volp. Resol. 78. n. 1. Et ego in Decisionibus de Extrema Unct. decis. 9. Idemque de Matrimoniis, ad fictitiū Capellani, & veri laici prædicti præsentiam celebratis; quæ ob defectum veri Parochi nulla fuerunt. Concil. Trid. sess. 24. de ref. Matrim. cap. 1.

A 2

Neque

Neque à reiteratione Sacramentorum, præcipue
 7 Confessionum, & Matrimoniorum excusare potest il-
 lud axioma, quod *Error communis dat jurisdictionem*;
 siquidem, cum laicus famulus communiter crederetur
 Sacerdos, & Capellanus Curatus, videntur valide abso-
 luti coram Deo poenitentes, qui bona fide apud eum
 sunt confessi, & valida fuisse Matrimonia cum ejus
 præsentia celebrata. Nam hujus axiomaticæ magna est
 controversia apud Doctores, quos referunt Sanchez de
Matrim. lib. 3. disp. 22. num. 46. Fagnan. in cap. *Ne*
imitaris. num. 380. de Constitutionib. & Passerin. de *Sta-*
tu hominum tom. 2. quæst. 187. num. 347. & licet aliqui
 velint, gesta sub hoc communi errore esse valida, quan-
 do aderat titulus coloratus proveniens à legitimo Su-
 periore, ut notant DD. supra citati; tamen deficiente
 dicto titulo, prout in casu nostro, & multo magis defi-
 ciente charactere Sacerdotali in prædicto famulo laico,
 tenendum est, absolutiones sacramentales, & Matrimo-
 nia nullitatis vitio laborare; & hæc, atque illas
 esse omnino repetendas, ut pluribus citatis concludunt
 Passer. d. quæst. 187. num. 347. Volp. resol. 163. num. 21.
 ubi Decretum Sacre Congregationis refert de reite-
 randis confessionibus errore detecto; quod docet et-
 iam Barbol. in collect. DD. ad Concil. Trident. sess. 23.
 de ref. cap. 15. num. 5. Molphel. tract. 7. cap. 13. num.
 20. & Diana part. 11. tract. 4. resol. 16. quæ in Coor-
 dinato residet tom. 1. tract. 3. resol. 26. & habet consi-
 miles resolutiones ante, & post.

DECISIO III.

ARGUMENTUM.

Explicatur Quid, & Quotuplex sit Interdi-
 ctum Ecclesiasticum, & Quæ Sacramenta,
 eo durante, possint ministrari.

SUMMARIUM.

- 1 Interdictum Ecclesiasticum quid sit? Et quot ejus
causæ?
- 2 Quotuplex sit?
- 3 Interdicti tempore quæ permittantur, & quæ non?
- 4 Martini V. Extravagans quid permittat circa ex-
communicatos, & interdictos?

Quia in jure statutum est, tempore Interdicti nonnulla
 Sacramenta posse administrari, & nonnulla admini-
 strari non posse. Quæritur, quæ eo tempore sint concessa?
 & quæ sint prohibita?

Pro clariori casus intelligentia præmittere oportet.

Primum; Quod interdictum est Ecclesiastica Cen-
 1 sura, aliquorum Sacramentorum usum, Ecclesiasticam
 sepulturam, & omnia divina officia activè,
 & passivè prohibens. Navar. in Man. cap. 27.
 num. 164. Card. Toletus lib. 1. cap. 51. An-
 ton. Volpi resol. 92. in *Introduc. num. 2.* Nicolius
Canonicar. lucubrat. tom. 2. lib. 5. tit. 39. num. 219. &
 Thom. Tamburin. de *Triplici Jure lib. 10. tract. 3.*
cap. 1. §. 1. Hujus autem censuræ quatuor sunt cau-
 sæ. *Efficiens*, nempe Summus Pontifex. cap. *Cuncta*
per mundum. 9. q. 3. *Judex* Apostolicus delegatus
 cap. 1. de offic. & pot. *Jud. deleg. cap. 2. de offic. leg.* *Ar-*
chiepiscopus, & Episcopus in locis sibi subjectis c. 1. &
tot. tit. de offic. & pot. Judicis ordin. Materialis remota,
 & est culpa gravis: & proxima, nempe loca, vel per-
 sonæ, quæ interdicto subjiciuntur. *Formalis*, quæ
 consistit in sententiæ verbis, quibus imponitur hæc
 censura; cui, cum est ab homine, monito debet præ-
 cedere; & debet pronunciari in scriptis cum causæ ex-
 pressionem; & *Finalis*, id est, correctio inobedientium.
 cap. fin. §. *In festivitibus. De Sent. excom. in 6. Car-*

din. Tolet. dict. lib. 1. cap. 52. Volpi d. resol. 92. &
 num. 1. & seqq.

Secundum. Quod Interdictum est Triplex. *Per-*
sonale, quando personæ interdicuntur. *Locale*, quan-
 do loca, nempe Ecclesiæ unius urbis, Regni, vel Pa-
 rochiæ interdicto subjiciuntur. Et *Mixtum*, quando
 tum personæ, tum loca; & in hoc casu personæ illius
 loci, etiam extra illum locum sunt affectæ interdicto.
 Porro omne interdictum vel est generale, cum tota Ci-
 vitas, vel Regnum, vel omnis populus interdicatur; vel
 est particulare, cum aliqua particularis Ecclesia, vel
 familia tantum interdicto subjicitur. Tamburin. d.
 lib. 10. tr. 3. cap. 1. §. 2. Volpi d. resol. 92. in *Introduc.*
num. 4. & seqq. Cardin. Tolet. d. lib. 1. cap. 51.

His præmissis pro resolutione casus dicendum est,
 tres haberi dispositiones juridicas in hac materia, nem-
 pe Juris antiqui, Juris novi, & Juris novissimi.

De Jure antiquo tempore interdicti conceditur: 1.
 Baptizare, & confirmare baptizatos. 2. Celebrare
 3 Missam semel in hebdomada ad renovandam Eucha-
 ristiam, quæ servatur pro infirmis. 3. Recitare horas
 canonicas sine cantu, à tribus tantum simul. 4. Ad-
 ministrare Poenitentiam, & Viaticum morituris. 5.
 Sepelire Clericos obedientes interdicto generali in coe-
 meterio, cap. *Non est de sponsal. cap. Respons. 43. Vers.*
Præterea, & cap. quoniam. de Sent. excom. in 6. cap. Per-
mittimus. eod. tit. cap. Quod in re de Poenit. & remiss.
 Thom. Tamburin. d. cap. 1. §. 3. Suarez. de *Censur.*
tom. 5. disp. 34. sect. 3. num. 12. & Nicolius d. lib.
 5. tit. 39. num. 229. Barbol. de offic. & pot. *Episc. alleg.*
 38. num. 13. Antonell. de *Regimine Eccles. militantis lib. 2.*
cap. ult. n. 5. Volpi dict. *resolut. 92. num. 1. & resolut. 93.*

De Jure novo Bonifacius Papa VIII. in cap. *Alma*
Mater. De Sent. excom. in 6. ulterius concessit, tem-
 pore Interdicti localis generalis (non etiam in speciali
 sive locali, sive personali.) 1. Ut ministri Ecclesiæ
 non interdicti personaliter possint quotidie in Ecclesi-
 is (non autem in Oratoriis privatis) celebrare Missas
 januis clausis, submissa voce, sine pulsatione campana-
 rum, exclusis semper populis subjectis interdicto; &
 præcipue illis, qui causam dederunt interdicto. Hurtad.
 de *Interdict. diff. 7. num. 11.* Tamburin. d. lib. 10. tract.
 3. cap. 1. §. 3. num. 5. in fine, & Antonell. d. lib. 2. cap.
 ult. num. 7. Concessit 2. ut divina officia publicè ce-
 lebrentur in diebus festis Natalis Domini, Resurrectio-
 nis, & Pentecostes, Assumptionis Sanctissimæ Virgi-
 nis, & Corporis Christi, ejusque octavæ (ex concessio-
 ne Martini V. & Eugenii IV.) nec non Conceptionis
 Deiparæ (ex Leonis X.) exclusis tantum illis, qui cau-
 sam interdicto dederunt. Tambur. d. §. 3. num. 7.
 & seq. Volpi d. resol. 93. Antonell. d. lib. 2. cap. ult.
 num. 6. Qui advertunt, altercati Doctores, num præ-
 dictis festis diebus laici sani communicari possint?
 Nam alii asserunt, alii negant; ut videre est etiam
 apud Dianam part. 5. tract. 10. resol. 83. Quæ in Co-
 ordinato legitur tom. 5. tract. 4. resol. 9. Por-
 ro infirmis nunquam denegatur Sacra Synaxis,
 quam consueto comitatu esse deierendam ad eosdem
 probat Tamburin. in *opusculo de Commun. cap. 6. §. 7.*
 num. 34. & Bonacina de *Interdict. disp. 5. p. 3. §. 2. num. 1.*
 Non tamen à Sacerdotibus, qui causam dederunt In-
 terdicto, secluso necessitatis casu. Layman. lib. 1. tract.
 5. part. 5. cap. 2. n. 9. Concessit 3. ut tempore gene-
 ralis interdicti localis Poenitentia administrari possit
 tam sanis, quam infirmis; non autem illis, qui sunt
 specialiter interdicti, vel causam dederunt interdicto,
 nisi in articulo mortis, cum promissione, & cautione,
 satisfaciendi Ecclesiæ; sed non à Sacerdotibus perso-
 naliter interdictis, præterquam in extrema necessita-